

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.528 van 28 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 5 februari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“Volgens uw verklaringen bent u een Irakese Koerd afkomstig uit Kirkouk. Uw vader was er actief als “Rafiq” voor de “Baath”-partij. Bij de val van het regime van Saddam Hoessein in maart 2003 vertrok uw vader naar Bagdad en sindsdien zag u hem nooit meer terug. Hierop volgend werd uw thuisadres in Kirkouk herhaaldelijk opgezocht door onbekenden die naar de verblijfplaats van uw vader informeerden. Bij deze bezoeken werd uw moeder bedreigd. In januari 2004 bevestigden onbekenden een bom aan de voordeur van uw thuisadres. Toen deze bom afging, kwam uw moeder om het leven en raakte uw zus zwaargewond. Uw zus werd gehospitaliseerd en overleed een maand later in het hospitaal. Uzelf had inmiddels uw thuisadres verlaten en was ondergedoken

in de woonst van uw werkgever in Kirkouk. Deze meldde u dat hij herhaaldelijk opgezocht werd door onbekenden die u opspoorden. Om deze te ontlopen verbleef u van juni 2004 tot en met december 2004 in Arbil bij de tweede echtgenote van uw werkgever. In december 2004 keerde u naar Kirkouk terug en vernam er van uw werkgever dat u nog steeds opgespoord werd. Op 10 mei 2005 vluchtte u naar Turkije. U reisde door naar België en vroeg hier op 30 mei 2005 asiel aan. Via contact met uw werkgever vernam u dat deze een aan u gerichte dreigbrief ontvangen heeft.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

(...) Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat uw vader actief was als “Rafiq” voor de “Baath”-partij. Niet alleen weet u van deze bewering geen begin van bewijs voor te leggen, uw vertrouwdheid met uw vaders carrière binnen deze partij is te gering om aan dit aspect van uw asielrelaas geloof te kunnen hechten. Zo heeft u er geen idee van sinds wanneer uw vader lid is van de “Baath”-partij (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p.4), weet evenmin voor welke dienst van de partij uw vader als “Rafiq” aangesteld was (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p.5), heeft er geen idee van of uw vader ooit onderscheidingen ontving van de “Baath”-partij (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 5) en weet evenmin welke rangen uw vader doorliep alvorens als “Rafiq” te worden aangesteld (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p.5). Vermits de door u ingeroepen moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zijn van de betrokkenheid van uw vader bij de “Baath”-partij stelt zulks uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht.

*Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die u in het verloop van de asielprocedure aflegde niet consistent zijn. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader in maart 2003 Kirkouk verliet. U verduidelijkte dat uw vader **samen met zijn collega** Meshenj (B.) naar Bagdad vertrok (zie gehoorverslag DVZ, nr.41, p.10). In dringend beroep verklaarde u echter dat uw vader **alleen** vertrok (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.6). Tijdens het gehoor in dringend beroep werd u gewezen op deze discrepantie in uw verklaringen. Hierop stelde u dat uw vader thuis alleen vertrok maar vervolgens **samen met collega’s** naar Bagdad vertrok (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.9). Vermits u voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter stelde dat uw vader enkel vergezeld van Meshenj (B.) naar Bagdad trok, biedt deze uitleg onafdoende verklaring voor deze discrepantie in uw verklaringen.*

*Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw thuisadres in Kirkouk na de val van het regime van Saddam Hoessein opgezocht werd door onbekende Koerden die naar de verblijfplaats van uw vader informeerden. U verduidelijkte dat **uzelf nooit thuis was bij deze bezoeken** maar vernam via uw moeder dat ze **drie à vier dergelijke bezoeken** doormaakte (zie gehoorverslag DVZ, nr.41, p.10). In dringend beroep echter **ontkende u** dat deze lieden uw thuisadres bezochten maar stelde dat uw moeder op straat aangesproken werd over het engagement van uw vader voor de*

*“Baath”-partij (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.8). In dringend beroep werd u gewezen op deze discrepantie in uw verklaringen. Hierop stelde u dat u de vraag niet goed begrepen had (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.9). Aangezien de vraagstelling in dringend beroep net zoals uw antwoord duidelijk is, biedt deze uitleg onafdoende verklaring voor deze discrepantie in uw verklaringen –temeer daar de verklaringen die u hieromtrent aflegde in ten gronde eveneens afwijken van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in dringend beroep. In strijd met uw eerdere verklaringen beweerde u in ten gronde namelijk dat u **éénmaal aanwezig** was bij een dergelijk huisbezoek (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p.7) en stelde daarenboven **niet te weten hoe vaak** uw thuisadres bezocht werd door de onbekenden die uw vader opspoorden (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p.8).*

*Verder verklaarde u in dringend beroep dat u in januari 2004 van Arbil naar het Wilada-hospitaal in Kirkouk reisde om er uw moeder en uw zus te bezoeken nadat deze de dag tevoren het slachtoffer geworden waren van een aanslag. **Bij aankomst in dit hospitaal werd u op de hoogte gesteld** van het overlijden van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.8). In strijd hiermee verklaarde u in ten gronde dat u **pas een dag na dit hospitaalbezoek** door uw baas gemeld werd dat uw moeder overleden was (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p.9).*

Deze discrepanties in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Verder dient te worden vastgesteld dat onderzoek uitgevoerd door de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie DJF-ECOFIN (Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten) uitwijst dat de door u voorgelegde identiteitskaart nagemaakt is. Zulks ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder en roept twijfel op over uw bewering dat u tot en met mei 2005 in Kirkouk verbleven heeft.

Het overige door u neergelegde document, een kopie van een dreigbrief waarin een zekere (K. N.) Aldin aangemaand wordt om uw verblijfplaats te verraden, wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Dit document is immers louter een kopie waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat, rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, het echter geenszins aangewezen is afgewezen Irakese asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig de aandacht van de Minister op het advies van UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt om afgewezen Irakese asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden.”

3.2. Verzoeker voert aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen elementen hem slechts als randfenomenen voorkomen.

Hij meent ook dat de Commissaris-generaal zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van het feit dat verschillende personen en tolken optraden bij de verschillende gehoren. Ook zouden er slechts weinig kwalitatief hoogstaande Sorani tolken zijn, waardoor een gehoor steeds uitdraait op een wederzijds achterhalen van de bedoelde boodschap. Daarenboven zou het verzoekers betrachting zijn geweest de kern van zijn verhaal over te brengen zonder zich te bekommeren over de details.

Met betrekking tot zijn beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn vader stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met zijn leeftijd ten tijde van zijn contacten met zijn vader, met de toedracht van een functie in een gevoelig politiek orgaan en met de concrete omstandigheden van de individuele zaak. Het komt de

Commissaris-generaal volgens verzoeker niet toe *post factum* te oordelen over zijn opvoeding en de gebruiken van zijn gezin.

Verzoeker wijst erop dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) verklaarde dat zijn baas in Kirkuk recentelijk een dreigbrief had ontvangen opzichtsens zijn persoon. Inzake deze dreigbrief verwijt hij het CGVS op een beledigende en deloyale wijze de authenticiteit ervan te betwisten. Hij kon enkel tijdig een faxkopie van de brief voorleggen. Volgens verzoeker was het eerlijker geweest het verzoek te formuleren het origineel van de dreigbrief bij te brengen en het oordeel betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag uit te stellen. Hij voegt eraan toe de nodige initiatieven te nemen teneinde het originele document aan te brengen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing zijn rechtmatige belangen met de voeten treedt door het aannemen van redenen met een bijzonder beperkte zwaarwichtigheid in verhouding tot de feiten die hem ertoe brachten zijn thuisland achter te laten na het verlies van zijn vader, moeder en zus.

3.3. Verzoekers argumentatie met betrekking tot zijn beperkte kennis omtrent de activiteiten van zijn vader voor de Baath-partij volstaat geenszins aangezien deze activiteiten de rechtstreekse oorzaak vormen van de door verzoeker voorgehouden problemen, waardoor van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij hierover, ondanks zijn leeftijd, duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen. Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) Meshenj B. als collega van zijn vader opgaf (administratief dossier, stuk 19, p. 10) en tijdens het gehoor voor het CGVS ten gronde de naam Mohammed J. vermeldde (administratief dossier, stuk 4, p. 5), terwijl hij voor het CGVS verklaarde slechts één collega te kennen, namelijk Mohammed M. D. (administratief dossier, stuk 12, p.6). Het ontbreken van enig begin van bewijs mede in acht genomen, oordeelt de bestreden beslissing derhalve op goede grond dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader actief was als "Rafiq" voor de Baath-partij.

Aangaande de aangevoerde communicatie- en tolkproblemen tijdens de verschillende gehoren, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat op concrete wijze aan te geven op welke punten er problemen zouden zijn geweest. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aanvang van het gehoor voor de DVZ verklaarde geen bezwaar te hebben tegen de tolk en hem goed begreep. Het verslag werd hem voorgelezen in het Sorani, waarna hij het ondertekende en aanvaardde (administratief dossier, stuk 19, p. 1, 12). Tijdens het gehoor in dringend beroep voor het CGVS verklaarde verzoeker de vraag omtrent de dreigementen van de Koerden niet goed te hebben begrepen (administratief dossier, stuk 12, p. 9), maar hierbij merkt de bestreden beslissing terecht op dat dergelijk argument niet volstaat om de talrijke tegenstrijdigheden omtrent deze bedreigingen, dewelke de kern vormen van verzoekers asielrelaas, te verklaren. Voor het overige maakte verzoeker noch zijn advocaat tijdens de gehoren voor het CGVS opmerkingen omtrent de tolk, hoewel er bij aanvang telkens uitdrukkelijk op de noodzaak gewezen werd melding te maken van eventuele problemen (administratief dossier, stuk 12, p. 1; stuk 4, p. 1). Uit de verschillende verslagen blijkt bovendien dat de interviews op normale wijze verlopen zijn, zodat de voorgehouden moeilijkheden niet afdoende zijn om de bestreden motivering te ontcrachten. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan ter weerlegging van de vastgestelde incoherenties aangaande (i) de vraag of zijn vader alleen, met één collega of met verschillende collega's naar Bagdad vertrok (ii) de vraag of zij op hun thuisadres bezocht en bedreigd werden, dan wel op straat aangesproken werden (iii) het aantal bezoeken van de onbekende Koerden op verzoekers thuisadres (iii) de vraag of hij al dan niet aanwezig was tijdens één van deze bezoeken (iv) het ogenblik waarop verzoeker het overlijden van zijn moeder vernomen heeft, hetgeen des te meer klemt daar hij in de vragenlijst verklaarde dat hij door zijn baas op de hoogte werd gesteld, drie dagen na het voorval (administratief dossier, stuk 7, bijlage, p. 1), terwijl hij tijdens het eerste gehoor voor het CGVS stelde het nieuws te hebben vernomen van anderen toen hij in het ziekenhuis was en zijn baas niks had gezegd over zijn moeder (administratief dossier, stuk 12, p. 8) en tijdens het gehoor ten gronde verklaarde dat zijn baas het hem vertelde de dag na het bezoek aan het ziekenhuis

(administratief dossier, stuk 4, p. 9). Voormelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op de essentie van verzoekers vluchtrelaas en ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot (i) het ogenblik waarop zijn moeder en zus gedood werden, waarbij hij de aanslag tijdens het interview bij de DVZ, alsook in de vragenlijst in januari 2004 situeerde (administratief dossier, stuk 19, p. 10; stuk 7, p. 8), terwijl hij voor het CGVS stelde dat dit in maart 2004 gebeurde (administratief dossier, stuk 12, p. 7) (ii) de taal waarin hij hoofdzakelijk onderwezen werd, Arabisch dan wel Koerdisch (administratief dossier, stuk 12, p. 3; stuk 4, p. 2).

De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat hij nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken werd (administratief dossier, stuk 4, p. 10; stuk 19, p. 10) en na het verblijf bij zijn baas in Arbil te zijn teruggekeerd naar Kirkuk, waar hij van december 2004 tot mei 2005 verbleven heeft (administratief dossier, stuk 4, p. 11), hetgeen de ernst van zijn vrees relativeert.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde dreigbrief dient te worden opgemerkt dat de bestreden motivering hieraan terecht geen bewijswaarde hecht gezien het om een gemakkelijk te vervalsen faxkopie gaat, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Inzake het aangevoerde tijdsgebrek wijst verweerder met reden op het feit dat verzoeker nog steeds in gebreke blijft het originele document neer te leggen, meer dan een jaar nadat de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien verklaarde hij dat zijn baas hem op 6 april 2006 opbelde met de melding dat hij een dreigbrief ontvangen had, waarin verzoekers naam zou voorkomen (administratief dossier, stuk 4, p. 11-12), terwijl het document gedateerd is op 26 maart 2003, meer dan drie jaar eerder (administratief dossier, stuk 23: "documenten").

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Hij voert aan dat het algemeen geweten is dat de toestand in Irak zeer gespannen is en dat niemand zeker is van zijn leven, hetgeen blijkt uit alle officiële mededelingen.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd ondervraagd aangaande de regio waarvan hij verklaart afkomstig te zijn, Azadi, Kirkuk, en dat hij in staat was hieromtrent informatie te verstrekken (administratief dossier, stuk 12, p. 3-5). Verweerder betwist niet dat verzoeker afkomstig is van Kirkuk, Centraal-Irak en de Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat de door verzoeker verstrekte informatie onjuist zou zijn. Derhalve moet voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is van Centraal-Irak.

De Raad merkt op dat er zich in het dossier geen elementen bevinden die er op wijzen dat verzoeker geen burger zou zijn en dat uit de informatie aangaande de situatie in Centraal-Irak, die door verweerder bij de nota werd gevoegd en waarover verweerder ter zitting verklaart dat deze nog steeds actueel is, blijkt dat burgers aldaar een reëel risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

